

Solitär

Ensamhet. Ensam. Den förföljer mig. Som små, små nålstick. Alla vänner som kommit och gått. Alla vänskapsband som brustit. Kanske höll jag för hårt. Kanske vännen höll för hårt. Inga kvar. Ingen kvar nu. Knappt ens jag. Tårar. Jag gråter. Hur patetiskt det än är. Jag kan inte få någon ny vän. Jag kan inte få någon gammal vän tillbaka. Vattnet under broarna, man måste vattna sin vänskap som en planta, man måste... Nej, man måste ingenting.

Ensamhet. Ensam. Det förföljer mig. Varför kan jag inte de sociala koderna? Vad är det jag missar? Varför är jag tyst där man ska tala? Varför pratar jag när man ska vara tyst? Alla dessa fel jag gjort och gör för att inte bli insläppt i nya gemenskaper. De som redan varit vän med varandra sedan århundraden.

Ensamhet. Ensam. Jag som bytte stad, jag som bröt med mina vänner för jag har trots allt haft vänner. Den lilla orten släpper inte in någon ny i sin vänskapskrets. Det är tvärstopp. Hur jag än har försökt så tittar de bort. Talar bara med varandra. Låtsas som om jag inte är där. Kanske vill jag inte heller vara där.

Ensamhet. Ensam. Jag går hem. Hem till mitt. Till min man (min bästa vän). Till vår hund (också min bästa vän). Barnen som nu är vuxna och har flyttat hemifrån finns också bara ett par mil, bara ett FaceTime-samtal bort eller att vi tar bilen in till stan och hälsar på. De finns alltid där. Jag finns alltid här. Mamma är alltid mamma.

Ensamhet. Ensam. Tystnaden är nog min allra bästa vän. I skogen med alla träden som susar i vinden. Varje droppe regn som blandar sig med mina tårar. Inte gråta - jag har det ju så bra men djupt inuti gråter den lilla flickan i mig - hon som aldrig fick vara med och leka. Hon som var så konstig. Hon som var så lätt att reta. Lägga krokben för. Hon som grät för minsta lilla.

Ensamhet. Ensam. Jag håller om första bästa träd. Skrovlig stam mot mjuk kind. Trygg stam så bred att jag inte når om den. Trädet tröstar mig och även mitt lilla jag. Vilken härlig unge jag ändå var och vilken underbar människa jag är nu. Jag är full av vänskap - det lyser om mig. Det är synd att alla missar det. Missar mig. De vet inte men jag vet. Jag är bra. Jag är riktigt bra. Jag är hellre ensam än umgås med ytligheten. Träden böjer sina grenar, fångar upp mig. För mig tillbaka till nuet. Vinden viskar:

- Du duger som du är, du är aldrig ensam. Ensamhet är en känsla. Som moln drar förbi solen. Öppna dina ögon, dina sinnen och se dig om. Hon som går där borta på stigen. Kanske också en ensam själ. Gå efter henne. Följ hennes steg. Du vet ju hur det är. Ett enkelt hej. Det kan öppna ensamheten. Nyckeln vilar i min hand.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Poesia med Poeter.se id #61428 innehar upphovsrätten